Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 08 јануар 2011 10:00

У недељнику „Печат“ од 10. децембра 2010. г. објављен је не само интересантан и повесно важан, већ пре свега битан чланак еминентног професора историје Београдског универзитета на Катедри за новију националну повесницу, проф. Радоша Љушића под насловом „Видовдан – Распети између два Царства“. Тема вечна, политика дневна, народ располућен. Вождови не дај Боже! Неко би рекао „Какав народ таква и власт“. Супротно од ове повесне народне изреке избацили бисмо модерну постсовјетску аксиому управо дијаметрално супротне корелације: „Каква власт такав и народ“. Аксиому као карту на коју игрју „Велики Брат“ и његова сабрања након пада Берлинског зида новембра 1989. г. – поставиш демо(но)крате на власт у својим колонијама и решио си проблем до следећег подизања Берлинског зида. У вртлогу ове игре нашла се и Србија како пре тако и након државног удара са улице од 5. октобра 2000. г. што се јасно видело приликом последње доделе Нобелове награде „за мир“ у Ослу и (не)присуства депутата из пост-Слобоумне Србије. Бити ил не бити у Ослу питање је сад. Приволети се ил „Царству небеском“ ил „Царству земаљском“!? С једне стране фатаморганско „златно теле“, с друге стране трајно валидни морални принцип звани „Косовски завет“. За сада: „Онамо, вамо – ниђе!“

Цивилизацијска величина једног народа, етничке групе или појединца у моралном и квалитативном смислу се огледа баш у одлукама донесеним на временско-повесним прекретницама, тј. онда када треба изабрати између „Царства небескога“ или „Царства земаљскога“.

Цивилизацијска величина једног народа, етничке групе или појединца у моралном и квалитативном смислу се огледа баш у одлукама донесеним на временско-повесним прекретницама, тј. онда када треба изабрати између „Царства небескога“ или „Царства земаљскога“. Другим речима, онда када колектив или индивидуа треба да се определи између небеске моралне узвишености и вечне истинске победе с једне стране или овоземаљског „златног телета“, моралног суноврата и бескрајног повесног пораза с друге.

У светској повесници су ретки примери етноколективног овоземаљског самоубиства у

круцијалним историјским прекретницама зарад морално-небеске чистоте, вечне колективне победе и душевног мира који дарује једино Господ својим саможртвеним изабраницима. Одређи се материјално-прагматичких повластица (реалних или фатаморганских) које нуди „Царство земаљско“ зарад колективне или индивидуалне моралне саможртве које захтева „Царство небеско“ је најтежа одлука коју један колектив или појединац може да донесе, али се баш у тој одлуци огледају и схватају цивилизацијска узвишеност или варварско поринуће оних који овакву прекретничку одлуку морају да донесу.

Српска нација као колектив се од, вероватно, свих других нација у светским оквирима у повесном пресеку разликује, али пре свега узвишено одскаче, управо по одабиру „Царства небескога“ уместо „Царства земаљскога“ и то онда када није било треће могућности за одабир, ако такве треће могућности стварно и може да буде. Онда када се морало бирати бити или *нација* или *колонија*, или *човек* или *кмет*, или *Господ* или *нев ерник*
српски народ је тих прекретничких година 1389. и 1941. пред послатом ултимативном „књигом“ од стране (азијатске и Еуро-немачке) Империје својим одабиром нематеријалног и морално чистог „Царства небескога“ постао нацијом, човеком и Господом. Српски народ је тада, предвођен кнезом Лазаром Хребељановићем и Чича Дражом Михаиловићем, одбацио „златно теле“ Отоманске азијске и Рајховске европске уније, одбацио златнике из стамбулских и берлинских „Структуралних фондова“, одбацио да учествује у крсташком походу против Трећег Рима, одбацио да му се Отаџбина сведена у границе Смедеревског санџака/Београдског пашалука назива „Србијом“. Српски народ је тада, те 1389. и 1941. г., показао и доказао и себи и другима да је пре свега слободна
нација
а не колективна феудална
раја
која се продаје за златне дукате и друге овоземаљско-фарисејске бенефиције. Срби су тада као
нација
свима показали и доказали да зарад „златнога телета“ неће да ударе ни на мајку ни на брата нити да дозволе да зарад златних фондова им газде које шаљу „књиге“ своде Отаџбину у државне границе у којима је државни „Југ“ у околини Лесковца, а не

Ђаковица, Призрен, Прилеп и Ђевђелија, а север ушће Саве у Дунав уместо Суботице и Хоргоша.

Српска нација као колектив се од, вероватно, свих других нација у светским оквирима у повесном пресеку разликује, али пре свега узвишено одскаче, управо по одабиру „Царства небескога“ уместо „Царства земаљскога“ и то онда када није било треће могућности за одабир, ако такве треће могућности стварно и може да буде.

Коме царству се добар део српског етноколектива приволео у новонасталим повесно-војно-политичким уветима након пада Берлинског зида показао је и доказао и себи и другима 2008. г. када је читавих 40% етно-Срба из Остатака Србије гласало за бриселско „златно теле“ и то два пута (председнички и парламентарни избори). Апсолутно је тачно (без обзира на све дневнополитичке политикантско-терминолошке флоскуле) да су и председнички и парламентарни избори те 2008. г. били „повесни“, тј. прекретнички када се српски етнокорпус из Клинтон-Соланиних Остатака Србије нашао пред алтернативом: одбацити послату „цареву књигу“ и тако се саможртвовати небеским идеалима и пре свега сачувати образ и лични и национални или се цару увући под скуте и... Без обзира на све постизборне марифетлуке са прављењем парламентарне владајуће (Ђинђић-Слобине) коалиције, остаје чињеница пред Господом и небеским косовским и равногорским јунацима да је скоро половина бивше Лазареве и

Чичине нације изабрала ипак „Царство земаљско“ по принципу што је сигурно сигурно је. Прошлогодишње качење јавних транспарената на Панчевачком мосту типа „Стоп сепаратистичком статуту“ је на жалост била само бледа слика задњег трзаја издатог Лазаревог и Дражиног „Царства небеског“ зарад „Царства земаљског“ у Бриселу као што је и новоотворена војна база Београдског пашалука „Југ“ у околини Лесковца са хотелским смештајем за српске „војнике“ са четири звездице доказ да ти исти „Југовићи“ неће ићи у бој за „Царство небеско“, па чак ни за овоземаљско Косово, већ да ће служити за парадне функције бриселског „Царства земаљског“ тим пре што је тзв. „Војска Србије“ по својој ефективној и бројчаној моћи сведена на ниво ловачког друштва са ватрогасном опремом.

Уколико један етноколектив изабере белошенгенски безвизни режим за „Европу“ уместо почасне пропуснице за Господње „Царство небеско“ такав етноколектив ће остати само народ али неће постати и нацијом, бар не до следећих избора.

Наравно, није лако одбацити „златно теле“. Ни оно право ни оно фатаморганско. Много се овоземаљског у том случају губи. Многе се овоземаљске радости и материјална уживања неће искусити. Али, уколико један етноколектив изабере белошенгенски безвизни режим за „Европу“ уместо почасне пропуснице за Господње „Царство небеско“ такав етноколектив ће остати само народ али неће постати и нацијом, бар не до следећих избора. Другим речима, избором „Царства земаљског“ српски етноколектив се неће бар у моралном смислу уздићи од нивоа кметовско-феудалних *себара* из Душановог Законика до нивоа *Срба* са Косова Поља и Равне Горе. Тако ће учење Анте Старчевића и њему сличнима о робовском подријетлу Срба (*servus* = роб) коначно бити и потврђено.

Један је био Кнез Лазар и један је био Чича Дража. Бар ће остати записано у повесници „Царства небеског“ да су Срби бар два пута у повести смогли снаге као колектив да од себе направе *націју* за разлику од већине овоземаљских народа који ће остати само народи али ништа више од тога. Два пута није много али је ипак нешто! Стога је српски етноколектив за разлику од већине народа бар два пута у небеској повесници заслужио да буде називан од стране Господа *Србима* што га и квалитативно-цивилизацијски дистанцира од овоземаљских *себара*.